

N:o 31.

Af herr **O. Emthén**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t i fråga om viss ändring i kongl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket.*

Med anledning af väckt motion vid 1896 års riksdag hade lagutskottet hemställt till Riksdagen om skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, att sådana ändringar måtte blifva vidtagna i kongl. förordningen den 26 januari 1894 angående hushållningen med de allmänna skogarna i riket, att församlingen och boställshafvarens rätt i fråga om dispositionen af skogsafkastningen vid de ecklesiastika boställena måtte blifva i angifna afseenden bättre tillgodosedda, än för närvarande vore förhållandet. Denna hemställan föranledde ej något Riksdagens beslut på den grund, att båda kamrarna, ehuru de hvar för sig medgäfvor, att en ändring i oförmälda kongl. förordning vore i ifrågavarande afseende af behovet påkallad, likväl stannade i så skiljaktiga beslut, att någon sammanjemkning deraf ej kunde ega rum.

Med anledning deraf har undertecknad känt sig manad att — alldenstund samma behof ännu kvarstår — vid denna riksdag ånyo väcka frågan till lif och framställa henne till Riksdagens ytterligare pröfning.

Jemte det jag i tillämpliga delar hänvisar till herr Olof Jonssons i Hof motivering för sin motion vid förutnämnda riksdag — se lagutskottets utlåtande n:o 67 — tillåter jag mig fästa Riksdagens uppmärksamhet på följande förhållanden.

De flesta ecklesiastika boställen äro ursprungligen skattehemman, tillkomna på så sätt, att antingen enskild person donerat dem, eller sockenmenigheterna genom »skötning» i mark, land och äng hållit desamma presterskapet tillhanda; att boställena i jordeböckerna ifrån 1540-talet äfven varit upptagna såsom skattehemman och påförda grundräntor samt kronotonde

såsom andra skattehemman intill år 1612, då konung Gustaf II Adolf med anledning af presterskapets i Ångermanland klagomål, att de icke finge njuta dem af föregående konungar nådigst beviljade frihet på sina stommar, genom nådigt bref af den 20 november samma år förunnade presterskapet att *fritt och qvitt njuta, bruka och behålla sina boställen*. Denna frihet blef af konung Carl XI bekräftad den 1 oktober 1675 med tillägg, att presterskapets dispositionsrätt öfver deras boställen skulle gälla *vatten och land*. Dessutom tillförsäkra presterskapets privilegier af den 16 oktober 1723 — stadfästade den 2 mars 1789 — samma frihet, då det i 4 § af samma privilegier heter, att *»alla präster i gemen skola oförändradt behålla sina prestgårdar — — — till sitt underhåll, utan andras förfång dem bruka och häfda — — — till vatten och land.»*

Äfven kongl. förordningen den 11 juli 1862, § 9 föreskrifver, att inkomster, hvilka tillfalla presterskapet derigenom — — — att hemman blifvit till följd af bidrag af församlingen till löneförbättring åt presterskapet anskaffadt, icke får till aflöning af annan församlings prest användas.

Uti 2 momentet af samma § betonas uttryckligen, att inkomsten af *bostadsboställen* — hvarmed tydligen förstås sådana boställen, som af prest bebos och brukas — *icke må från en till annan församling öfverflyttas*.

Kongl. förordningen den 29 juni 1866 angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket stadgar derjemte i 24 §, att den behållna skogsafkastningen, som ej tillfaller boställshafvaren, skall i *öfverensstämmelse med nyssnämnda kongl. förordning den 11 juli 1862* användas till bidrag vid reglerandet af presterskapets inkomster, likväl icke så, att den öfverflyttades till *annan församling (pastorat)* för aflönande af *dess* presterskap, utan på det sätt, att den användes till aflöning af annan prest inom *samma* pastorat eller till bildande af nya presterliga befattningar, byggande af kyrka och prestgård inom samma pastorat.

Uti §§ 24 och 27 af samma förordning talas om boställshafvarens andel af skogsafkastningen, i den förra §, då han sjelf vårdar skogen, och i den senare, då skogen är stäld under skogsstatens vård och förvaltning. Äfven i senare fallet tillerkännes boställshafvare *»behöriga andelar»*. Det bör särskildt observeras, att vid denna förordnings beslutande var det sista gången, som preteståndet grundlagsenligt satts i tillfälle att yttra sig i denna viktiga privilegiefråga.

Om man nu fasthåller vid dessa lagbestämmelser, *gifna af Konung och Riksdag gemensamt*, och jemför dem med de föreskrifter och stadgar, som senare tillkommit på *administrativ* väg, så visar det sig, att tillämpningen af förenämnda, i grundlagsordning tillkomna stadganden ingalunda varit lycklig eller sådan som med dem afsetts.

Kongl. skrifvelsen till skogsstyrelsen den 8 maj 1868 (Svensk författningssamling n:o 38 år 1868) säger nemligen, att boställshafvaren endast i det fall att han vårdar skogen skall få andel af afkastningen — en föreskrift som står i tydlig strid med § 27 af nyssnämnda lag. Uti kongl. kammarkollegiets och statskontorets bref den 10 mars 1868 (Svensk författningssamling n:o 15 år 1868) angående tillämpningen af skogslagen är hvarje hänvisning till kongl. förordningen af den 11 juli 1862 alldeles åsidosatt. Af menighet skänkta och äfven *bostadsboställen*, hvilkas afkastning, enligt hvad ofvan visadt är, icke skulle få användas till aflöning af annan församlings presterskap, likställas utan vidare med sådana af *kronan* upplåtta stom-, annex- eller mensalhemman, hvilkas afkastning uti 2 mom. af 9 § af 1862 års löne- regleringslag afsågs; och har förstnämnda slags prestbords (bostadsbostälernas) afkastning till större eller mindre del levererats till den i samma cirkulär föreskrifna löneregleringsfonden.

På administrativ väg utfärdades vidare kongl. skrifvelsen till kongl. skogsstyrelsen den 3 mars 1876, hvarigenom ett alldeles nytt slags afverkning, den s. k. extra afverkningen, som öfvats i stor utsträckning, skapades, och hvaraf afkastningen går hvarken till boställshafvaren eller löneregleringsfonden utan till den s. k. »de ecklesiastika bostälernas skogsfond».

Sålunda har frågan om afkastningen af prestbordsskogarna, hvilken är en ren privilegiefråga enligt anförda presterskapets privilegier den 16 oktober 1723, och hvilken frågas afgörande till följd deraf alldeles obestriddigt kräfver presterskapets (nu kyrkomötets) bifall, så småningom genom den administrativa lagstiftningen blifvit presterskapet och församlingarna samt jemväl Riksdagen fräntagen, och allt deras deltagande i lagstiftningen derom dem fullständigt beröfvadt. En vanlig invändning, som anföres till försvar för nu påpekade oegentligheter, är det påståendet, att presteborden skulle vara *krono*. Men huru hafva de blifvit krono, då de ända från 1540-talet ända till 1686 varit skattehemman? Jo, sedan presteborden genom förutnämnda kongl. bref af 1612 blifvit skattefria, ansågs det förmodligen obeqvämt att i jordeböckerna uppdraga en särskild kolumn för dem, hvarför kongl. kammarkollegium genom bref till landshöfdingarne den 8 eller 9 juni 1686 föreskref, att prestbordsskatten skulle införas i samma kolumn som kronohemmansskatt.

Då emellertid presterskapet fruktade menliga följder för sin framtida dispositions- och eganderätt till boställena, helst angående dessas natur icke kommit till tals i 1723 års privilegier, besvarade det sig hos Kongl. Maj:t.

Derpå svarades genom kongl. resolutionen af den 7 juli 1752, § 10, att presteståndet tillslagna hemman icke genom jordebokens inrättning ombyta den natur, som dem enligt privilegier tillkommer.

Vid ändock förnyade besvär hos Kongl. Maj:t 50 år senare för-

säkrades genom kongl. resolutionen den 3 februari 1803, att presteståndet icke blott skulle åtnjuta alla de rättigheter, som tillkomma prestborden såsom geistligt (andligt) frälse, utan äfven samma rätt öfver prestborden tillkommande skogar, som tillkomma egare af frälse- och skattehemman. Hvad nu blifvit anfördt rörande prestbordens tillkomst och ändamål samt angående den ursprungliga lagstiftningen om dessa skogars afkastning å ena sidan och å andra sidan den tillämpning af samma lagenliga föreskrifter, som genom den administrativa lagstiftningen under de sista 30 åren gjort sig gällande, bevisar, att man genom denna administrativa lagstiftnings tillvägagående med skogarna kommit in på en rent grundlagstridig afväg, från hvilken det är hög tid att återvända.

Kyrkomötet, som aldrig fått yttra sig angående prestbordsskogarna och deras afkastning, men fått kännedom att förslag till ny skogslag var å bane, begärde 1893 att, innan någon ny sådan lag utfärdades, blifva satt i tillfälle att yttra sig öfver de delar deraf, som anginge ecklesiastiska boställen. Denna begäran besvarades med utfärdandet af den ofvannämnda på administrativ väg tillkomna »Förordning angående innehållningen med de allmänna skogarna i riket den 26 januari 1894».

Icke någon ecklesiastik myndighet hade blifvit hörd öfver lagförslaget rörande prestbordsskogarna *i dess helhet*. Endast öfver en enda punkt i kongl. kammarkollegii utlåtande angående nämnda förslag infordrades genom remiss till domkapitlen deras yttranden, nemligen rörande § 21 i nämnda skogslag, der det bestämmes, i hvilken ordning andel af skogsafkastningen bör tillkomma boställshafvare, församling och löneregleringsfond.

Det var alltså en fullkomligt vilseledande uppgift, som lemnades 1895 års Riksdag med anledning af anmärkning mot giltigheten af 1894 års skogslag, då det påstods, att domkapitlen blifvit hörda öfver förslaget, och att alla utom det i Hernösand godkänt detsamma.

Dessutom bör anmärkas, att det icke är domkapitlen utan kyrkomötet, som nu efter nya representationsordningens genomförande representerar presteståndet, hvarförutom detta jemväl representerar församlingarna.

Uti 1894 års skogslag är förr omnämnda hänvisning till kongl. förordningen den 11 juli 1862, som ända dittills funnits i lag, och som väl ej kunnat utan grundlagens (regeringsformens § 114) åsidosättande borttagas, försvunnen — ett förhållande som ej kan undgå att väcka uppmärksamhet.

Hvilka svåra följder ifrågavarande administrativa lagstiftning och lagtillämpning haft och har, tillåter jag mig att genom ett par alldeles färska exempel från de trakter, der jag bor, åskådliggöra.

Ifrån Ramsele prestbordsskog hafva under förra 20-års-perioden influtit till löneregleringsfonden minst etthundratusen kronor och minst trettio-

tusen kronor till de ecklesiastika bostälernas skogsfond. Enligt gällande hushållsplan ingå i löneregleringsfonden i medeltal 9,000 kronor årligen eller på 20 år 180,000 kronor. Ramsele församling har tvenne gånger begärt anslag af dessa skogsmedel till ett kapell i en mycket aflägsen fjelltrakt, men på denna sin billiga begäran fått afslag.

Uti Edsele församling, annex till Ramsele, är förslag till ny skoghushållningsplan färdigt till fastställelse efter vederbörlig pröfning. I detta förslag föreslår domänstyrelsen, att en viss mindre andel af afkastningen skall utbetalas under nuvarande komminister och hans rättsinnehafvares (sterbhus) tid. Följaktligen kommer andelen att alldeles indragas vid nuvarande komministers afflyttning eller död, och församlingen går miste om en rättmätig och påräknad lönetillgång för sin komminister, hvilken mistning antingen tvingar församlingen att tillskjuta motsvarande belopp eller ock med bedröfvelse se, att dess själasörjare lider nöd, så framt eljest någon, som har ringaste utsigt att på annat håll vinna anställning, vågar söka en så aflägsen, dyr och illa aflönad plats bland fjellen. Lönen utgör nemligen cirka 1,465 kronor med reparations- och nybyggnadsskyldighet å ett boställe, som »äter upp sig sjelft».

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får jag föreslå,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att i grundlagsenlig ordning sådana förändringar vidtagas i Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 26 januari 1894 angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket, att densamma bringas i full öfverensstämmelse med löneregleringslagen af 1862 och särskildt med föreskrifterna i denna lags 9 §, 1 och 2 mom.

Stockholm den 25 januari 1900.

Oswald Emthén.

Instämmer:

W. Styrlander.
